

at se, at en Mand, der som han har Lejlighed til at kjende og sammenligne begge Kjønns Evner og Lærenemhed, mener, at Kvinder kunne tage adskillige Haandværk op som Erhverv. Rigtignok frygter jeg, at A. M. gaar lidt for vidt, naar han regner det for en afgjort Sag, at vi kunne magte de forskjellige Arbejder, som han nævner, lige saa godt som Mændene. For blot at tage et Exempel er det vist lidt overilet at slutte dette om Malerhaandværket, blot fordi man har set en Malersvend ved sit Arbejde. Vi maa vistnok slaa lidt af, hvor det gjælder om Strygearbejde paa Væg og Loft, udvendigt Arbejde paa Stilladser m. m. Men selv om vi indrømmme dette, tror jeg, der bliver saa meget tilbage af dette Haandværk, som egner sig for Kvinder — til Dels endog særlig for Kvinder —, at en Malermester ved en fornuftig Arbejdets Deling kunde bringe lige saa meget ud af en kvindelig som af en mandlig Svends Arbejde under ellers lige Forudsætninger.

Med lignende Forbehold tror jeg, man kunde tænke sig mange andre Haandværk foruden dem, A. M. nævner, dyrkede af Kvinder, dersom de kunde opnaa Adgang til en passende og grundig Uddannelse.

Her er det, at vi Lægtolk, som ønske Sagen fremmet, og som haabe, at Opgaven *kan* løses, maa ty til Fagfolk og bede dem med Velvilje tage den op og støtte den med Raad og Daad.

Mon A. M. ikke taler for meget som Skolemand, naar han foreslaar, at Kvindens Uddannelse skal foregaa paa særlige Værksteder planmæssig, systematisk, saa at „hvert Arbejde i første Række tilsigter Uddannelse; om samme Arbejde betaler sig eller ej, kommer i anden eller tredje Række“? Vil en praktisk Mand ikke sige: Haandværkeren uddannes bedst, naar han begynder med at gjøre den Nytte, han kan, ved at gaa til Haande — være Haandlanger, kunne vi gjerne sige. Det praktiske Arbejde er det vigtigste, netop det, der forefalder til daglig Brug, det, der udføres, fordi det betaler sig. Saa kan Theori, System og Skole være gode i anden Række. Fra Haandlanger og Hjælper rykker Lærlingen lidt efter lidt op til at udføre mere og mere paa egen Haand, og selve Økonomien paa et vel bestyret Værksted medfører, at den Haand og den Omtanke, der kan bruges til det vanskeligere, ikke kastes hen til det simple Arbejde. At Lærlinge bruges til Byærinder og Op-